

det først blev udgivet, paa en ny Udgave eller ved en efter de for Proclamata forefrevne Regler bekendtgjort Erklæring. Det er ved nærmere Overveielse befundet, at den samme Ret maa tilkomme ogsaa andre dertil Berettigede. Hvis altsaa Forfatteren døer uden at have navngivet sig, maa det staae hans Enke eller Livsarvinger og nu altsaa ogsaa hans Søskende frit for, som her er forefrevet, at constatere hans Forfatterkab og hjemle den Ret, der vilde tilkomme dem, hvis han først af havde sat sit Navn paa det paagjældende Skrift. I Realiteten kan det ikke være tvivlsomt, og det vil skee Jyldest, naar der efter „navngiver sig“ tilføies: „selv eller af en dertil Berettiget navngives enten“.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, afstemtes Udvalgets Forslag til § 6: „Efter „navngiver sig“ tilføies: „selv eller af en dertil Berettiget navngives enten“ som ved to ges. eenstemmigt med 44 Stemmer.

Formanden: Jeg skal derefter sætte Udvalgets Forslag til § 13, hvilke jeg agter at gjøre til Gjenstand for een Afstemning, under Forhandling.

Ordføreren: Jeg tillod mig ved Sagens anden Behandling at gjøre opmærksom paa, at den i § 13 under Nr. 4 opførte Række af Tilfælde, som skulle være undtagne fra Eftertryk, paa den ene Side maatte ansees for nødvendige for at muliggjøre visse Foretagender, der ere i høj Grad af Interesse for Litteraturen, navnlig for den populære, for Bestræbelsen efter at gjøre den størst mulige Deel af Folket deelagtig i Litteraturens bedste Frembringelser, men at Udvalget ikke havde dulgt for sig selv, at der under saadanne Foretagender kunde skule sig heist forkastelige Eftertryk. Det var i sin Tid Gjenstand for en notere Overveielse i Udvalget at søge at afværge det One uden at fordærve det Andet; det lykkedes ikke. Jeg troer, at det er lykkedes mellem 2den og 3die Behandling, ved nemlig at opløse de der nævnte Tilfælde i tvende, saa

at det bliver uforandret staaende, at det skal være tilladt at optage enkelte Stykker af et trykt Skrift eller Digt i kritiske og literarhistoriske Værker uden nogen Indskrænkning, at det aldrig skal kunne betragtes eller behandles som Eftertryk. Det maa naturligviis ogsaa være tilladt at udgive Læse-, Skole-, Visebøger og lignende Samlinger, hvori man tager Digte eller enkelte Stykker fra andre Forfatteres Arbejder, uden enten at erhverve deres Samtykke eller oppebie en saa sjern Tid som 30 Aar efter deres Død. Hvis dette skulde komme ind under det almindelige Begreb af Eftertryk, vilde disse i mange Henseender nyttige Foretagender ikke kunne komme istand; men paa den anden Side vil det være indlysende, at under Form af at udgive Læse-, Vise- og flige Bøger, kan den literariske Røver begaae den skammeligste Plyndring endog mod ganske nye Arbejder ved strax, uden at betale noget Honorar, at udgive enkelte Dele deraf, som det ikke er vanskeligt at udsøge, thi det er jo selv med de bedste Forfattere altid Tilfældet, at der er stor Forskjel p. Ex. paa Digtens i en Digtsamling; der vil være nogle enkelte, der kunne kaldes elassiske, medens en Deel ere Jyldestalk, som kunne have en større eller mindre Værdi, men som væsentlig med Hensyn til Salget — og vi staae jo her overfor det mercantile Spørgsmaal — maae bæres af de øvrige. I den Henseende har man troet at kunne indskrænke det saaledes, at det skal være tilladt, naar der er hengaaet et Aar fra den første Udgivelse. Udvalget har troet derved at ramme det Rette i en dobbelt Henseende; thi for den ynkkelige Litteratur er det, at et Skrift har Nyhedens Interesse, af underordnet Betydning, for Forlaggeren derimod er det første Aar af en sær Betydning; det er fornemmelig ved det Stags Arbejder, her er Talen om Nyhedens Interesse, det gjælder om ved deres Salg, og er altsaa Bedkommende sikret med Hensyn til denne Nyhedens Interesse, vil det for ham være langt mindre betænkeligt, at efter et Aars Forløb Stykker kunne uden Honorar og uden hans Samtykke udgives af Andre som Dele af Læse-, Skole-, Visebøger og lignende Samlinger. De Tilfælde, hvor det for Udgiveren af saadanne Samlinger kunde